

на всички емигранти, колкото и да е внушителна, отговаря на същата сума — капиталъ, изгубенъ за самата България, защото тия здрави и мускулести ръцѣ, прѣзъ врѣмето, въ което липсватъ отъ България и ако останяха въ нея — нѣмаше да стоятъ съ скръстени ръцѣ, а ще работятъ, и то при по благоприятни за тѣхъ условия.

Да вземемъ едно отъ послѣднитѣ прѣдимства на емиграцията, каквото се посочва отъ най-върлия защитникъ на италианската емиграция — Колаяни — а именно, че емигрантитѣ бидейки чрѣзъ емигрирането си въ контактъ съ културни страни (имиграционни), или както се изразява той — „въ контактъ съ хора отъ по-висока фаза на еволюцията“, прѣтърпяватъ значително подобрѣние въ политическо и интелектуално отношение. Тоя аргументъ за ползата отъ италианската емиграция само отчасти се оправдава, защото брутото, голѣмата частъ отъ италианския емиграционенъ износъ, въ просвѣтително отношение стои дори по долу отъ нашия. Тоя който не може да пише и чете, който работи въ абрутирующитѣ срѣди на шумнитѣ, тъмни и прашни фабрики по 10 и повече часа на день, дори при невъзможностъ да се освѣжава съ устно прѣдавана нему интелектуална храна отъ страна на работнически конференции и т. н. — той не може не само да прѣтърпи „политическо и интелектуално подобрѣние“, но и не може да подържа това което е придобилъ въ самото си отечество. Трѣбва ли да повтаряме същото за нашитѣ емигранти?

Прѣди всичко, нашитѣ емигранти, говорящи езикъ, който въ нищо не се сближава съ английския, каквото не може да се каже за италианския, никогажъ не успѣватъ да го изучатъ. Отъ цитирания на съотвѣтното мѣсто пасажъ въ тая посока, се види, че българитѣ въ Америка, между всички останали отъ разни националисти тамъ емигранти, даватъ най-малкъ процентъ на говорящи английски. Какви интелектуални придобивки ис-